

Історія розвитку волейболу

Гра в волейбол зародилася в 1895 у США; ініціатором гри вважається В.Морган (штат Массачусетс).

Подальше поширення гри продовжилось у Японії, Китаї, на Філіппінах. У Європі у волейбол уперше стали грати в Чехословаччині (1907). У 1947р. утворена Міжнародна федерація волейболу (ФІВБ), що поєднує 110 країн (на 1 січня 1971). Офіційними змаганнями ФІВБ для жінок і чоловіків є першості світу (з 1949), континентів, у тому числі Європи, - з 1948, а також змагання на Кубок світу - для національних команд (з 1965) і Кубок Європи - для клубних команд (з 1961). З 1964 жіночі і чоловічі змагання з волейболу включені в програму Олімпійських ігор. Найбільше поширення волейбол одержав у колишньому СРСР, Чехословаччині, Польщі, Японії, Мексиці, Бразилії.

У СРСР перші правила гри затверджені в 1926 році. У 1932 створена Всесоюзна секція волейболу. Перша офіційна першість цієї гри в СРСР проведена в 1933 серед збірних команд міст. У 1948 році Федерація волейболу СРСР вступила у ФІВБ.

До України ж ця гра завітала 1925 року. У тодішньому Харкові мешкав професор В.Блях. Це був спортивний чоловік: якось у Москві він випадково потрапив на цю гру й не на жарт зацікавився таким дійством. Щось подібне вирішив організувати в Харкові. Професора підтримали його колеги, учні. За кілька днів у місті було зведено перші волейбольні майданчики. Почалися масові змагання, які, власне, і поклали початок розвитку волейболу в Україні.

У лютому 1926 року при Губернській раді фізкультури створюють організаційну групу з розповсюдження та розвитку цього виду спорту. Всеукраїнський спортивно-технічний комітет затвердив єдині правила. На той час у Харкові вже налічувалося близько ста команд. Створюються перші колективи в Дніпропетровську, Одесі, Києві.

У 1927 року в Харкові провели змагання на першість України. У змаганнях взяли участь колективи з 11 міст. Перемогу святкували дніпропетровці. Цей турнір, висловлюючись сучасною термінологією, став

доброю перевіркою сил перед стартом Всесоюзної спартакиади, яка відбулася в серпні 1928-го.

Зокрема, прекрасний український жіночий колектив у Харкові створив Георгій Шелекетін. У складі слобожанської чоловічої дружини відмінно діяв Олексій Єсипенко. У збірній Дніпропетровська своєю неординарною грою вирізнявся популярний на той час волейболіст Семен Великий.

Київ також славився своїми майстрами «летючого» м'яча. Це Михайло Берлянд, Лев Вайнтрауб, Яків Маргуліс. Поруч з ними свій тренерський фах удосконалював Леонід Небилицький, котрий пізніше успішно працював з юнацькими збірними України.

В порівнянні з Радянським Союзом збірна України втратила рівень майстерності на міжнародному рівні, про що свідчить зниження позицій на Олімпіаді та на першості світу. Контроль та організацію цього виду спорту здійснює з того часу **Федерація волейболу України (ФВУ)**. Головною проблемою стало значне зниження фінансування на всіх рівнях розвитку та переїзд кращих гравців, які іммігрували у престижні закордонні клуби: О. Фоміна, І. Жукова, Р. Мілосердова, О. Сказка, О. Гончарова, Г. Сокур, К. Кривець, Р. Яковлев, О. Косарєв, Р. Полтавський, Д. Мусерський, О. Баранов, В. Мельник, В. Титаренко, Д. Чаус, М. Пантелеймоненко, М. Павлов,

Д. Вдовін, С. Шульга, С. Щавінський та ще багато інших. Проте, разом з усіма проблемами системи підготовки молодих волейболістів, які є в українських клубах, ДЮСШ зберігає та вдосконалює свої досягнення. В нашій країні значні успіхи у дитячих і молодіжних командах збірну України, які представляють країну на міжнародних змаганнях. Таким чином, у 2002 р. збірна команди України стала **срібним призером Європи** серед юніорок, та в 2005 р. збірна команда України здобула **золоті медалі чемпіонату Європи** серед дівчат. У ті ж дев'яності роки успішно у європейському Кубку чемпіонів виступали волейболістки луганської «Іскри». У 1996 році українська жіноча команда здобула право участі в Олімпіаді. Та останнім успіхом українок у жіночому волейболі можна вважати 4 місце у Європі 2001 р. А у чоловічому

волейболі міжнародні успіхи України обмежуються досить пристойним виступом у чемпіонаті Світу-98 (10 місце).

Пом'якшують ці негативні враження успішні виступи на Кубках Європи харківського «Локомотиву».

У вересні 2016 року в Болгарії відбулися вирішальні матчі групового етапу молодіжного чемпіонату Європи з волейболу збірна України виступала в групі 1 і зуміла здолати Німеччину з рахунком 3: 0. Цей результат дозволив команді вийти в півфінал.

І це далеко не всі визначні тренери, які вдало готують першокласних волейболістів та показують високий професіоналізм. Покладаючись на такі підстави можна вважати, що клубні команди та національна збірна мають хорошу можливість для підйому рівня майстерності, досить складного часу для розвитку волейболу.

Хочеться наголосити на те, що самі ДЮСШ та клуби не зможуть вирішувати ці проблеми. Грунтуючись на це, розумієш, що необхідно об'єднувати свої зусилля, державні органи, добровільні спортивні організації, меценатів до вирішення таких проблем волейболу.

Хочеться повернути славу українському сучасному волейболу, котрий здобував провідні місця на міжнародній арені волейболу та виховав класних майстрів спорту, ім'я яких відомі у міжнародній арені волейболу.

На даний час Україна має 14 олімпійських чемпіонів, 11 чемпіонів світу, 27 переможців європейських форумів.